

Mi a leckéje a hamis bíró példabeszédének?

Számos bibliai példát találhatunk arra, hogy a Messiás példázatokon keresztül adott át bizonyos ismereteket a hallgatóságának. A közhiedelemmel ellentétben, ennek a tanítási módnak nem az volt a célja, hogy minél több ember nyerjen belátást az Isten titkaiba. Ellenkezőleg, a példázatok olyan kódolt formában közvetített, általában többretegű és több elemet magukban foglaló tanítások voltak, amelyek kizárólag a Felkent választottaihoz szóltak. Ez oknál fogva a pontos magyarázataikat csakis az ő bennfentes tanítványai előtt fedte fel (*Lk. 8:10*). És ez ma is így van. Egy átlag bibliaolvasó könnyedén levonhatja a nyilvánvaló felszínes üzenetet, talán még okulhat is abból, miközben lemarad a lényegről, ami viszont csak a választottak számára lesz érthető. Magyarán, a legtöbb példabeszéd valós üzenete fölött a mai napig átsiklanak a névleges kereszténység nagy táborába tartozó mégoly buzgó bibliaolvasók is (tudjuk, a betű öl, a szellem az, ami megelevenít, és minden igazságot feltár *2. Kor. 3:6; Jn. 16:13*). És különösen igaz ez az igazságtalan bíró példázatának rejtelmes, többretegű üzenetére, ami mindenképpen a legfélreértettebb példabeszédek közé sorolható. De lássuk magát a szöveget:

Lukács 18:1-8 ¹Egy példázatot is mondott nekik a célból, hogy mindenkor imádkozzanak, és az *imádkozásban* hanyagokká ne legyenek. ²"**Valamelyik városban – mondotta – volt egy bíró, aki Istent nem félt, és emberek előtt nem szégyenkezett.** ³Volt egy özvegyasszony is abban a városban, s az ezzel a kéréssel járt *a bíróhoz: Ítéld meg az igazamat ellenfelemmel szemben.* ⁴A bíró egy ideig nem akarta megtenni. De később így gondolkozott: **Bár Istent nem félek s emberek előtt nem szégyenkezem,** ⁵**mégis amiatt, hogy zaklat engem ez az özvegyasszony, megítélem az igazát, nehogy a végén, nekem jöjjön és arcul ne üssön engem.** ⁶Hallottátok, mit mond a hamis bíró? – kérdezte az Úr. ⁷Hát az Isten nem ítéli-e meg választottainak igazát, ha ezek nappal és éjjel kiáltanak hozzá, **még ha hosszútűró is velük kapcsolatban?** ⁸Azt mondom nektek, hogy hamar megítéli igazukat. **Hanem az embernek Fia, amikor eljön, fog-e hitet találni a földön?"**

Láthatóan a lecke fő témája az ima, a viszályokban való hűséges kitartás és a hit. A Bibliából jól ismerjük Isten ígéreteit, Jahósua is számos alkalommal hangsúlyozta, hogy Isten biztosítja a szükségleteinket, sőt, még azon felüli áldásokban is részesülünk (*Mk. 11:24; Jn. 15:7*). Az Atya tisztában van a szükségleteinkkel már az előtt, hogy hozzá fordulnánk azokért, és ha hittel kérünk bármit, akkor válaszolni fog az imáinkra (*vö. Ézs. 65:24; Mát. 6:5-8*). Természetesen vannak olyan dolgok és helyzetek, amiket Isten a saját akarata szerint csakis az

általára erre elrendelt időben visz véghez vagy old meg (*Zsolt. 40:1-3*). Így bizonyos esetekben

türelmesen várunk kell, míg megkapjuk a választ az imáinkra, de nem szabad feladni. Az ima és a hit (hűség) kéz a kézben jár. Ezt könnyű megérteni és felfogni, s ezt a leckét meg is értheti minden olvasó bármilyen kommentár nélkül. Ugyanakkor érzékelhető, hogy a történetnek van egy sokkal mélyebb mondanivalója. A fő sodrat idevonatkozó "mélyebbre menő" magyarázatában Isten az igazságtalan bíróhoz van hasonlítva, az egyház pedig az özvegyasszonyhoz. Ezen értelmezésben a lecke az lenne, hogy ha még az igaztalan, nemtörődöm bírót is annyira "kikészíti" az asszony szüntelen zaklatása, hogy végül megadja neki a kívánságait, akkor a jóságos Isten mennyire inkább meghallgat és megsegít bennünket, ha eleget "zaklatjuk". Ez azonban egy rettenetesen hibás és téves értelmezés, hiszen ez által Isten egy közönyös, igazságtalanul ítélő bíróhoz van hasonlítva, a hívők pedig egy nyűglődő asszonyhoz. Láthatóan, az özvegyasszony nem az isteni gondviselésben bízunk – noha az Írás bizonyosságot tesz a felől, hogy Istennek különös gondja van az özvegyekre (*vö. 5Móz. 27:19; Zsolt. 68:5, 146:9, stb*) –, hanem egy igazságtalan emberhez fordulva, fárasztó hisztizéssel kívánja elérni akaratát. Már a kívánsága is eléggé furcsa, ugyanis elégtételt kíván venni az ellenfelén. Az egyházat nem lehet igazán így jellemezni. Az Isten egyháza Jahósua jegyese, aki hűségesen és türelmesen várja a vőlegényét, aki kijelentette, hogy ha őt üldözték, üldözni fogják követőit is (*Jn. 15:20*), akik felvállalják a szenvedést. Bízunk Isten tökéletesen igazságos ítéletében, anélkül, hogy fel kellene Őt szólítani ennek véghezvitelére. Megszívlelik a Felkent azon utasítását is, miszerint: „*szerezétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért*” (*Mt. 5:44*), nem pedig azonnali bosszúért lihegnek. No de akkor miről van szó valójában?

Kezdjük azzal, hogy a Lukács 18. fejezete egy sor, egymással kapcsolatos, lényegében azonos leckéket tartalmazó példabeszéd és esemény sor leírását tartalmazza. Először is, a Felkent konkrétan megválasztott szereplőkkel, egy igazságtalan bíróval és egy özvegyasszony esetével kívánta nyomatékosítani az imával és a kitartással kapcsolatos leckéjét. Bár ez sokak figyelmét elkerüli, de van egy további szereplő is, mégpedig az asszony ellenfele vagy ellensége. Mindez teljesen más szintre emeli az üzenetet, ugyanis egy adott kontextus keretein belül kívánja számunkra a lényegét, vagy a leckét nyomatékosítani. A szereplők megválasztása tehát kulcsfontosságú, ahogyan az is, hogy a záró mondatban a Felkent határozott utalást tesz arra, hogy az Isten által elvárt, megtartó hit igencsak szűkében lesz **a visszatérések**kor. A Krisztus a korszak végén tér vissza, és ezzel a kijelentéssel a példabeszéd adott kontextust kap és megnyilvánul a próféciai jellege. A választottaknak pedig ebben a vonatkozásában kell értelmezniük az olvasottakat. No de ha így van, kit jelképez vagy reprezentál az igazságtalan bíró és kit az özvegyasszony? Továbbá, ki az özvegyasszony ellensége? Mi ennek a jelentősége a történetet illetően? A főszodratú és inkább csak névleges kereszténység nagy kavalkádjában számos, légből kapott és gyakran egymásnak teljesen ellentmondó interpretáció létezik. Sokan sóhajtanak fel: „bárcsak tudnánk, mit tanított ezzel kapcsolatban a korai egyház!” Talán sokak számára ez új, de az őskeresztény egyház nagyon határozott és következetes álláspontot foglalt a szóban forgó példabeszéd pontos üzenetével és az adott szereplők beazonosításával kapcsolatban.

A korai egyházatyák közül ezt többen fel is vázolták, tegyük hozzá, tették ezt igen határozottan és viszonylag terjedelmesen.

Iréneusz (c. 130 – c. 202), a Jelenések könyvét megíró János apostol tanítványának, Polikárpnak volt a tanítványa. Így időben is és a tanítások tekintetében is közel állt az apostoli egyházhoz, és írásai meghatározóak az első keresztények tanait illetően. Iréneusz *Az eretnekek ellen* című munkája V. könyvének a 25. fejezetében fejt ki a példabeszéd jelentését. Könyvének ezen fejezete az Antikrisztusról nyújt egy igen átfogó leírást, amint a kezdő sorok is mutatják:

Az Eretnekek ellen V. 25:1 És nemcsak a már említett körülmények, hanem **az Antikrisztus idejében bekövetkező események** is azt mutatják, hogy elpártoló és rabló, sóvárog, hogy imádva legyen, mint Isten; és noha egyszerű szolga, királyként óhajtja kinyilvánítani magát.

Hogy miként kapcsolódik a példabeszéd az Antikrisztushoz? Nos, Iréneusz ebben a fejezetben rámutat arra, hogy az igaztalan bíró az Antikrisztust jeleníti meg. Vagyis, ő az, akire a Messiás utalt, mint aki a maga nevében jön majd el és akit a zsidók elfognak (*Jn. 5:43*).

Az Eretnekek ellen V. 25:4 Az úr is beszélt, mint elkövetkezőkről azoknak, akik nem hittek benne: „Én az Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem: amikor más fog jönni saját nevében, őt be fogjátok fogadni.” (*Jn. 5:43*) – az Antikrisztust hívta ezzel „más”-nak, mert idegen az Úrtól. **Ez az igazságtalan bíró is, akit az úr említett, mint „aki nem félt Istent, sem emberrel nem törődött” (Lk. 18:2-6), akihez az özvegyasszony menekül az ő Isten feledésében, - azaz a földi Jeruzsálem – hogy álljon bosszút ellenségén. Amit meg is tesz majd királysága idején:** áthelyezi majd királyságát ebbe [a városba] és Isten templomába fog ülni, **tévedésbe viszi azokat, akik imádják őt, mintha Krisztus [a Messiás] volna.** Ebből az okból szólt ismét így Dániel: „És ő elhagyja a szent helyet; és bűn kerül az áldozat helyébe, és az igazságosság elvétetett a földön, és tevékeny volt és szerencsésen haladt.” (*Dán. 8:11-12 – LXX alapján*)

Iréneusz minden további nélkül az utolsó idők apokaliptikus eseményeivel hozza kapcsolatba a példabeszédet. De nem ő volt az egyedüli olyan korai író, aki kifejtette az apostoli kereszténység idevonatkozó tanításait, megtette mellette Hippolytus (c. 170–235 AD) is, méghozzá alapos eszkatológiai vonatkozású kiegészítésekkel. Hippolytus konkrétan kitért az özvegyasszony „ellenségének” beazonosítására is, ami nem meglepő módon az igaz egyház. Az igazságtalan bírót, vagyis az Antikrisztust, további próféciákkal kapcsolatba hozva az „Asszír”-ral azonosítja be. Ily módon teszi teljesen nyilvánvalóvá a példabeszéd határozott eszkatológiai vonatkozását.

Hippolytus: Értekezés Krisztusról és az Antikrisztusról

56. „És miután [az Antikrisztus] magához gyűjtötte mindenhol a hitetleneket (hűtlenekeket), **a segélykiáltásukra üldözésbe veszi majd a szenteket, akik [a hitetlenek] ellenségei és ellenlábasai, ahogy az apostol és az örömhirdető mondja: „Volt a városban egy bíró, aki Istent nem félt, emberrel nem gondolt: és volt egy özvegyasszony abban a**

városban, aki eljövén hozzá, így szólt: Állj bosszút értem az én ellenségemen. És a bíró, bár egy ideig nem tette, de ezután ezt mondta magában: Bár Istent nem félek, emberrel sem gondolok, mégis, mert ez az özvegyasszony kényelmetlenséget okoz, megbosszulom őt.”

57. Az igazságtalan bíró alatt pedig, aki Istent nem fél, emberrel nem gondol, kétségtelenül Antikrisztust érti, aki az ördög fia, és Sátán edénye. Mert ő, amikor megszerzi a hatalmat, elkezd majd felmagasztalni magát Isten ellen, nem az igazságban (valóságban) Istent félve, sem Isten Fiára gondolva, aki mindenkinek Bírója. És mikor a városban levő özvegyasszonyról beszél, Jeruzsálemre magára utal, ami valóban özvegyasszony, elpártolt a tökéletes, égi házastársától, Istentől, [sőt] ellenségének hívja, és nem Megmentőjének; mert nem érti meg, ami Jeremiás próféta által megmondott: *„Mivel nem az igazságnak engedelmeskedtek, azért egy tévelyítő szellem fog népéhez és Jeruzsálemhez beszélni.”* És Ézsaiás ugyanígy hasonló módon: *„Amiért nem akarja ez a nép Silóám csendesen menő vizét, hanem Raszint és Romelia fiát akarja maga fölött királyként, ezért íme, JHVH rátok vezeti az erős és nagy folyó vizét, az asszírok királyát”* * A király által jelképesen Antikrisztust érti, ahogy egy másik próféta is mondja: *És ez az ember lesz a tőlem való Békesség, amikor az Asszír feljön a földetekre, és mikor megtapossa hegyeiteket.”* **

Ezen a ponton szükséges néhány megjegyzést tenni:

*Az **Ézsaiás 8. 6-7 (LXX)** prófécia egészében idézve sokatmondó: *„Amiért nem akarja ez a nép Silóám csendesen menő vizét, hanem Raszint és Romelia fiát akarja maga fölött királyként, ezért íme, JHVH rátok vezeti az erős és nagy folyó vizét, az asszírok királyát és dicsőségét, és felmegy majd minden vízmosásos völgyetekbe és járni fog minden falaitokon és eltávolítja majd Júdeából az embert, aki képes fejet emelni vagy lehetséges [neki] elérni valamit, és lesz ezért, hogy tábora betölti vidéked szélességét.”*

Hippolytus ezt a részt az angol lábjegyzet szerint a héber és az LXX összedolgozásával fordítja, a békesség a Felkentre utal, aki majd **az Asszír Antikrisztus eljövételének idején fog eljönni. Ahogyan a korai egyház, úgy Isten Gyülekezetei is tisztában vannak azzal, hogy „az Asszír” az Antikrisztus egy megnevezése.

Hippolytus ezután további bibliai példákkal hozza kapcsolatba az eseményt:

58. És Mózes hasonló módon, előre ismervén, hogy a nép el fogja utasítani és meg fogja tagadni (nem ismeri el) a világ igazi Megmentőjét, és a tévelygésben fog részesülni, és földi királyt fog választani, és semmibe veszi az égi Királyt, így szól: *„Nincsen-é ez elrejtve nálam, lepecsételve az én kincseim között? A bosszúállás napján helyrehozom őket, és az időben a mikor lábuk megtántorodik.”*(5Móz.32.) **Megtántorodtak ezért minden dologban, mert semmiben nem találtattak összhangban az igazsággal:** sem a törvényre vonatkozólag, mert megszegőkké váltak; sem a prófétákkal, mert még magukat a prófétákat is levágták, sem az örömhír hangjára vonatkozólag, mert megfeszítették a Megmentőt magát; sem az apostoloknak nem hittek, mert üldözték őket. **Minden időben ellenségnek és az igazság**

árulóinak mutatták magukat, és Isten gyűlölőinek találtattak, nem pedig szeretőinek; és ilyenek is lesznek, amint lehetőséget találnak rá: mert felkorbácsolván magukat Isten szolgálói ellen, bosszút fognak keresni [ellenük] egy halandó ember [az igazságtalan bíró] keze által. És ez az ember, büszkeséggel felfuvalkodván a [hitetlenek] behódolása miatt, küldötteket fog küldeni a szentek ellen, azt parancsolván, hogy mindenhol öljék meg őket, amiatt, mert [a szentek] elutasítják a hódolatot, és nem tisztelik őt Istenként, Ézsaiás szavai szerint: „*Jaj a föld hajóinak szárnyaira, Etiópia folyóin túl, (jaj annak,) aki túszokat küldi a tenger és papiruszból készült leveleket a víz fölött. Ugyanis könnyű küldöttek jönnek az igyekvő és várakozó néphez és egy idegen nép (jön), akik keserűek ellenük; egy nemzet reménytelen és letaposott.*”

59. **Mi pedig, akik Isten Fiában reménykedünk üldöztetünk és letapostatunk azok a hitetlenek által.** Mert a hajók szárnyai az egyházak, és a tenger a világ, amiben az Egyház felállt, mint egy hajó, amit a mélységbe taszítottak, de nem pusztult el; mert vele van az ügyes kormányos, a Felkent. És a [hajó] viseli a közepében a trófeát, ami a halál fölé emeltetett; mert az Úr keresztjét hordozza magával. Mert a hajóorr keletre, a hajófar nyugatra, a kapaszkodói pedig délre vannak, és a kormányrúdjai a két szövetség (testamentum), és a kötelek, amik kifeszülnek körülötte, azok a Felkentnek szeretete, ami összeköti az Egyházat [...] A szélként pedig az égi [Szent] Szellem van jelen, ami által el vannak pecsételve azok, akik hisznek; és [a hajónak] vannak vas horgonyai, azaz magának a Felkentnek szent parancsolatai, amelyek erősek, mint a vas. Jobbról és balról is vannak tengerészei, felügyelők, mint szent angyalok, akik által az Egyház mindig igazgatva és védelmezve van. A vitorlákhöz vezető létra pedig a Felkent szenvedéseinek jelképe, ami a hűségeseket elviszi az égi felemelkedésbe. És a felső vitorlák az árbocon a próféták, mártírok és apostolok társasága, akik beléptek a nyugalmukba a Felkent Királyságában.

A fentiek az őskeresztények tiszta, határozott és megalapozott álláspontját vázolják elénk az adott kérdést illetően. A kereszténységet nem lehet újra és újra feltalálni, újabb és újabb tartalommal vagy az adott korszak éppen aktuális világnézetének megfelelő jelentésekkel megtölteni. Jelen időnkben ez a PC beszédmódnak való megfelelést jelenti, és ez egy teljesen más „egyházat” eredményez.

Az özvegyasszony vs. a menyasszony

A Felkentnek és legkorábbi zsidó híveinek a legádázabb ellenségei a zsidók voltak. Ők vitték a kor bírójá, Pilátus elé „ellenfelüket” a Krisztust és ágáltak a haláláért, majd miután kieszközölték, hogy a rómaiak megfeszítsék, ugyancsak ők üldözték könyörtelenül a tanítványait is, amint az az Apostolok Cselekedeteiben le lett jegyezve. **Júda hűtlenné vált, a szövetség felbomlott, Isten pedig elvált tőlük - Júda özvegyé lett.** A Messiást megtagadó vallási elvakultság egyenes következménye volt a rabbinikus judaizmus **álmessianizmusa**, majd emellé felzárkózott a humanizmus és a szekuláris cionizmus. Végül ezek furcsa egyvelegéből - és bizonyos alantas háttérhatalmi játékok eredményeként - létre jött a modern Izrael állama, ami az állandó háborús veszély, a megoldhatatlan problémák és a nagyhatalmak ütközésének forrásává vált a Közel-

Keleten. Ez a helyzet addig fog éleződni, míg végül az Antikrisztus fogja kieszközölni a „megoldásokat”, beteljesítve így az igazságtalan bírót és a János 5:42-43 próféciait.

A „valamely város” az Jeruzsálem, amit az Antikrisztus a „Nagy Babilon”, vagyis a megújult római birodalom székhelyévé tesz. Az igazságtalan bírót tényleges hatalmi pozícióval fog bírni uralmát azonban az istentelenség és a törvényszegés jellemzi majd. Az ő személyének és hatalmának elfogadása, vagy elutasítása lesz a próba Izrael, a népek és az egyház számára (*Jel. 3:10*). Az Antikrisztus pontosan a hatalmát gyakorolva valósít meg egy hamis békét, valamint az igazságszolgáltatás ígéretével szédíti meg Júdát, majd szövetségre lép sokakkal (*Dán. 9:27*). Vállalkozásaiban sikeres lesz: **„Nagy hatalma lesz, bár nem a maga erejéből. Hallatlan módon pusztít, és sikerrel jár a vállalkozása”** (*Dán. 8:24*), s éppen ezen sikerei által pózolhat majd Messiásként a jeruzsálemi székhelyében.

De ne szaladjunk túl előre: az özvegyasszony makacsul és kitartóan folyamodik az Istent nem féltő és emberrel sem törődő bíróhoz, aki emiatt tehernek veszi az „özvegyasszonyt”, közönyösen kezeli, és egy ideig semmit nem tesz az érdekében (*Lk. 18:4*). Tény, hogy a bírót nem szívleli különösebben az özvegyasszonyt, s amit kér tőle az sem csekély dolog – ezt az alábbiakban látni fogjuk. Az özvegy aztán a kitartó, makacs zaklatással végül mégis kieszközli a bírót döntését. A bírót nem vizsgálja ki az ügyet, nem hallgatja meg az esetleges tanúkat, és így nem törvényes keretek között hoz ítéletet. De nem is az igazság érdekében hoz döntést, hanem önérdektől vezetve. Ha ugyanis nem tesz eleget az elvárásnak, akkor rövid úton kiderül róla, hogy ő egy imponáló, nem az, akinek mutatni szeretné magát, nem a Messiás. Ez esetben pedig a zsidók felfedik őt, ellene fordulnak, s akkor oda a világhatalmi pályafutásának. Öncélúan dönt, ezért mondja: **„igazságot szolgáltatok neki, nehogy végül nekem jöjjön és arcul üssön”**. Ha viszont eleget tesz a kérésnek, kielégíti a zsidók messiási elvárásait, akkor azok behódolnak neki és legitimitást biztosítanak az ambícióinak! **Jeruzsálem királyává** lesz! Mert a zsidók azt fogadják el a Messiásként és királyuként, aki megadja nekik mindazt, amit ők elvárnak tőle. Mércéjük a saját testi gondolkodásból fakadó elvárások kielégítése, amihez kellően fog asszisztálni nekik az igazságtalan bírót, mert az ő érdekeit is ez szolgálja. Ez pedig lepaktálás az ördöggel, a zsák megtalálja a foltját (*vö. Jn. 8:44; 1Jn. 3:10*). Jeruzsálem hitetlenül, embertől várja felmagasztalását, nem az Istenben bízva, hittel kitartva és türelmesen kivárva az adott időt. Márpedig ha a zsidók ezt teszik, mennyire inkább azok a névleges keresztények, akik a zsidók hitelesítésére várnak mindenben? Ahhoz tehát, hogy az Antikrisztus széleskörű elfogadást és hitelességet nyerjen az ún. judeo-keresztény világban, ahhoz teljesítenie kell a zsidóság és az álkereszténység által elvárt igényeket.

Az igazságtalan bírót azonos a hamis vagy, **mihaszna pásztor**-ral, aki **„nem keresi, ami elveszett, nem kutat a tévelygő után, nem gyógyítja a sebesültet, nem támogatja a kimerültet, hanem megeszi a kövér állatok húsát, és letépdesi a körmüket.”** (*Zak. 11:16*). Azonos az **„Asszír”**

nagykirállyal, a világdiktátorral, akire az izraeliták támaszkodnak, s aki a segítség helyett a végén megveri őket (vö. *Ézs. 10:20*).

Egy dolog a szellemi vakságban sínylódó zsidók ezen hozzáállása, de másik az, hogy a magukat kereszténynek nevező emberek tömegei is **elpártolnak** majd ebbe az irányba. „*Az istentelenek csalárd hitszegést követnek el a szövetség ellen (Dán. 11:32)*. Ennek a rendszernek van egy előre kidolgozott eszköze: **a noahizmus**. A hitszegés oka és a nagy megtévesztés lényege: Ha ez az ember valóban a Messiás, akkor immáron eljött „az Úr napja”, kezdetét veszi a Millennium. Pontosan e megtévesztésre és az abból fakadó elpártolás ellen figyelmeztetett az apostol:

2Tesszalonikai 2:1-4 ¹ Az úrnak, a Felkent Jahósuának megjelenésére és a mi hozzá történő összegyűjtetésünkre kérünk titeket testvéreink, ² hogy eszeteket elvetve meg ne ingasson, és meg ne riasszon titeket olyan hamar se szellem, se beszéd, se állítólag tőlünk érkező levél, mint hogyha beállt volna már az Úrnak napja. ³ Senki semmi módon tévútra ne csaljon benneteket. *Mert nem jön el addig az Úrnak napja, amíg előzőleg el nem jön az elpártolás, és le nem lepleződik a törvénytírási embere, a veszedelem fia,* ⁴ **aki ellene lesz mindennek, amit Istennek neveznek vagy istentisztelet tárgya, s azok fölé emelkedik annyira, hogy beül az Isten templomába, és Istenként kelleti magát.**

Miután elkövette **a pusztító utálatosságot**, egyetlen akadály marad az útjában, az igaz egyház, amivel szükségszerűen le kell számolnia. Amikor az igazságtalan bíró ki fogja elégíteni az özvegyasszony valójában **jogtalan** követelését, azzal a kereszténységet az özvegyasszony alávetetté teszi és kezdetét veszi a hűség, el nem pártoló igazak üldöztetése a „judeo-keresztény” nagy parázna indíttatására, amit a Fenevad birodalom keze által visz véghez: „*egy ideig mégis hullanak a kard, a láng, a fogság és a rablás miatt. De miközben hullanak, némi segítséget is nyernek, bár igen sokan álnokul csatlakoznak hozzájuk. Az értelmesek közül is elhullanak többen, hogy ők is próbatételt szenvedjenek, kiválogassák őket és megtisztuljanak az előre meghatározott ideig ...*” (*Dán. 11:33-35*). „*Megadatott neki, hogy harcoljon a szentekkel, és legyőzze őket. Hatalmat kapott minden törzs és nép és nyelv és nemzet fölött. (Dán. 7,21) És imádni fogja őt a föld minden lakója, akiknek a neve nincs beírva a megölt Barányinak életkönyvébe a világ kezdete óta. (Dán 12,1) Akinek van füle, hallja meg! „Akinek fogságba kell mennie, az fogságba megy, akinek kard által kell meghalnia, azt karddal kell megölni.” (Jer. 15,2) – Ez a szentek béketűrése és hite.*” (*Jel. 13:7-11*) A „bíró” vállalkozása sikerrel jár, megtéveszti a zsidókat és a legtöbb magát kereszténynek valló ember is elpártol hozzá. A hit drága ritkasággá válik a földön, és éppen ez a rendkívül heves üldöztetés, a gonoszok látszólagos győzelme az, ami javában megpróbálja majd az igazak hitét. Pontosan erre utalt Jahósua, amikor kijelentette, hogy noha Isten végül igazságot szolgáltat, de annak kivárása kivételesen nehéz próbája lesz a hitnek:

Lukács 18:7-8 ⁷Hát az Isten nem szolgáltat igazságot választottjainak, akik éjjel-nappal hozzá kiáltanak? Megvárhatja őket? ⁸Mondom nektek, hamarosan igazságot szolgáltat nekik. Csak az a kérdés, hogy amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a földön?”

A történet végét ismerve, tudjuk, a visszatérő Messiás igenis fog találni hitet a földön.

A fejezet további példázatai és eseményeit ugyancsak össze lehet kötni a végidők bizonyos eseményeivel. Az igazságtalan bíró példázatát a magukat felmagasztaló farizeusok és a valóban megtért, alázatos bűnös ember példázata követi. Itt Jahósua a farizeusokra utalva ezt mondta: „*abban elbizakodtak, hogy igazságosak, és a többi embert semmibe sem vették.*” Ezután rámutatott, hogy a megtért alázatos vámszedő „*megigazulva ment alá házába, inkább, mint amaz [a képmutató farizeus]* (Luk. 18:9-14). A örök korszakot az úr, „hajlékoknak, házaknak” is nevezi. (Luk. 16:9, Ján. 14:2)

Amíg a farizeusok és a fanatikus vallási képviselők lepaktálnak az Antikrisztussal addig az igazak tanítására sok bűnös ember pozitívan reagál és őszintén megtér, ami heves üldöztetést vált ki: „*...a nép azonban, amely ismeri Istenét, kitart és cselekszik. A nép értelmesebbjei sokakat belátásra bírnak...*” (Dán. 11:32-33).

Egyáltalán nem véletlen, hogy éppen ebben a részben találkozunk azzal a történettel, hogy egy kisgyermeket vittek Jahósuához áldásokért. A tanulság nyilvánvaló: Ellenben az önigazult vallási fanatikusokkal, az igaz hit a gyermekek ártatlan, őszinte és mindig bizakodó természetét kell, hogy tükrözze, mert csak ilyen természettel juthatunk be Isten királyságába (vö. Luk. 18:15-17).

Ellenben a magabiztos gazdag emberrel is, aki megtette ugyan a megteendőket (a kötelességét), de képtelen a teljes önfeladásra, nem kívánt megválni a földi javaitól a Krisztusért. Jahósua pedig rámutatott, hogy Istennel minden lehetséges (Szelleme által képesek vagyunk mindenre (Fil. 4:13)), ahhoz, hogy feladva a világot elnyerjük az örök életet (Luk. 18:18-30)

S végül a Messiás meggyógyítja a **vak** embert, aki őszinte hittel fordult hozzá (Luk. 18:35:43). Hogy a Felkent által meggyógyított betegség éppen a vakság volt, annak a fejezet mondanivalójának fényében különös jelentősége van. A Nagy Nyomorúság alatt ugyanis Izrael maradéka megtér és megkezdődik szellemi helyreállításuk a **visszatérő Illés próféta** (a két tanúbizonyosság egyike) által. Megtörténik az **új exodus**, Izrael megszabadulva és hazatérve megkötöi majd az Új Szövetséget és végre elvételik az özvegysége:

Ézsaiás 54:4-7 ⁴Ne félj, nem fogsz megszégyenülni, ne pirulj, nem ér gyalázat! Sőt elfelejtet ifjúkorod szégyenét, **és özvegységed gyalázatára nem kell emlékezned többé.** ⁵Mert maga Teremtőd lesz a hitvesed, a Seregek Ura a neve. Izrael Szentje lesz a Megváltód, akit az egész föld Istenének hívnak. ⁶Igen, mint egy elhagyott és bánkódó lelkű asszonyt, visszahív az Úr.

Az igazságtalan bíró példázata nem lóg ki a Lukács előző fejezeteiben adott példázatainak sorából, és a 18. fejezet további példázatainak, eseményeinek sorából sem, mindezeknek a tartalmi üzenete szorosan kapcsolódnak egymáshoz.

Hol tartunk most?

A felvázolt jövő adott és elkerülhetetlen, s tisztában kell lennünk az idők jeleivel. A jelen, a vihar előtti viszonylagos csend állapotának mondható, miközben már látni gyülekező sötét felhőket. Az igazság az, hogy az ilyen jellegű írások megjelenése már maga is az idők jelének mondható. A római fenevad birodalmi újjászületése körvonalazódik, párosulva egy olyan álkeresztény, farizeusi vallásrend felelevenedésével, amely elkötelezte magát a politikai cionizmus mellett. Csak az idő kérdése az, hogy a rendszer „beálljon” és rávesse kezét az igazakra:

Lukács 21:12-19 ¹² **De mindezeket megelőzően kezüket rátok vetik, üldözni fognak, átadnak titeket, hogy zsinagógák elé állítsanak, tömlöcökbe vessenek,** elvezetnek királyok, helytartók elé az én nevemért. ¹³ Az lesz a következménye, hogy bizonyosságot tehettek. ¹⁴ Tökéljétek el hát szívetekben, hogy védelmetekről nem fogtok előre gondot viselni. ¹⁵ Mert én olyan szájat és bölcsességet adok nektek, amelynek egy ellenfeletek sem lesz képes ellenállni, vagy ellene mondani. ¹⁶ Szüleitek, testvéreitek, rokonaitok és barátaitok fognak elárulni titeket, s közületek egyeseket meg fognak ölni. ¹⁷ Mindenki gyűlölni fog titeket az én nevemért. ¹⁸ Fejetekről mégis egy hajszál sem fog elveszni. ¹⁹ Állhatatosságokkal fogjátok megszerezni lelketeket. ²⁰ Ha azonban azt látnátok, hogy Jeruzsálemet tábor veszi körül, akkor ismerjétek fel, hogy pusztulása közel van.

Lukács 21:34-36 ³⁴ Vigyázzatok, nehogy elnehezdedjék szívetek a mámorban, a tobzódásban, meg az élet gondjaiban, és készületlenül érjen benneteket az a nap, ³⁵ mert mint a tőr, úgy fog lecsapni a föld színének minden lakójára. ³⁶ Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljétek attól, ami majd bekövetkezik és megállhassatok az Emberfiának színe előtt.”

Ez az utolsó esélye a világnak az igazság megismerésére és elfogadására. Rövidesen itt a sötétség, amikor már nem lehet munkát végezni (*Jn. 9:4*), amit a nagy nyomorúság páratlan üldöztetése fog követni. Az már tényleg nem mindennapi kitartást és hitet igényel. Ha sokakat már az előzetes üldöztetés is ki fog szórni, akkor érthető Jahosúa azon kérdése, hogy „*talál e hitet az Emberfia, amikor visszatér?*”

Church of God

Copyright © 2019, Póli Pál, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. Ez a kiadvány szabadon másolható és terjeszthető, amennyiben a teljes szöveg módosítások vagy törlések nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte.

<http://www.churchofgod.hu>
